

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra En polsk Familie

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 95. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529613928048/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

at dysse Deres Siæl i de yndigste Kiærlighedsdrømme, indtil Natten kommer, der forvandler Drøm til Virkelighed. Er ikke denne Lød misundelsesværdig?»

Alexandra var vant til at beherske sig selv, og siældent angreb Noget hende saa heftigt, at hun i Fremmedes Nærværelse viste Tegn paa voldsom Smerte; men denne Gang kom Slaget for uventet og for stærkt, thi hvert af Zeltners Ord klang som en kold Spot af en skadefro Dæmon, der læste i hendes Inderste, som i en opslagen Bog. Ordets hvasse Piiil trængte dybt i hendes Bryst, og hun følte endnu stærkere, end nogensinde før, sit Savn, sit skuffede Haab, sit glædeløse Liv og den Qval, som den foragtede Troskab og den ugiengieldte Kiærlighed skienker.

Trods alt dette kæmpede hun endnu en Kamp med sin Følelse, hun vilde skiule sit sønderrevne Hierte under et Smiil, og det lykkedes hende næsten, men pludselig fik Smerten Overhaand, Smilet hendøde, og hun brast i den heftigste Graad, medens alle hendes Muskler bævede. Zeltner stod imidlertid for hende med et forskende Blik, og lignede en Jæger, der, efter Skuddet, betragter det skiælvende Dyr, for, om muligt, at beregne, hvor dybt Kuglen er trængt ind. Dog varede det ikke længe, at han saaledes kunde tilfredsstille sin Speidelyst, thi Adalbert, der havde været Vidne til Slutningen af dette Optrin, tog, uden at mæle et Ord, sin Svigerindes Haand, og ledede hende til hendes Værelse, hvor hun i den heftigste Sindsbevægelse blev lagt paa sit Leie.

Snart kom ogsaa Leontine, som Adalbert strax lod kalde; da han fortalte hende, hvad der var skeet, bævede hendes fine Læber med et Udtryk af krampeagtig Smerte, dog sagde hun intet Ord, men satte sig tilsyneladende rolig ved Alexandras Leie. Lidt efter lidt blev ogsaa denne roligere, endelig, da hun